

har ikke fundet grundlag for at foreslå nogen ændring for så vidt angår den fremgangsmåde med anvendelse af 0,5 ‰-ampuller, der i dag følges i disse tilfælde.

Som nedenfor anført finder rådet det velmotiveret som led i en almindelig omlægning af sanktionsmønstrer på dette område, hvor man ønsker i højere grad at bygge på risikoen for opdagelse, at indføre adgang til rutineundersøgelse for alkoholpåvirkethed hos motorførere, der enten har været indblandet i færdselsuheld med personskade, eller standses som led i en almindelig kontrol. På grundlag af de ovennævnte svenske undersøgelser har rådet imidlertid ikke fundet, at man ved sådanne rutineundersøgelser bør anvende 0,5 ‰-ampuller, men derimod 0,8 ‰-ampuller, som i øvrigt også anvendes i adskillige andre lande.

Man har drøftet spørgsmålet, om man burde anvende en ampul, der først gav udsving ved en endnu højere grænse, således at man i lighed med, hvad den svenske kommission anbefaler, søger at sikre sig imod at ulejlige personer, hvis blodalkoholkoncentration ved den senere kliniske lægeundersøgelse viser sig at ligge under den kriminelle grænse. Rådet har imidlertid fundet det rigtigt at betragte disse rutineundersøgelser som prøver, der skal udskilte personer, der selv har bragt sig i en risikozone, og man har derfor ikke ment at burde sætte grænsen højere end svarende til det nederste område for det, der foreslås kriminaliseret. Anvendes en ampul med en væsentlig højere grænse, formindskes den præventive virkning af den foreslåede rutineprøve.

Straffelovrådet har yderligere drøftet, om der i forbindelse med rutineprøver, hvor der som ovenfor nævnt i øvrigt bør anvendes 0,8 ‰-ampuller, bør anvendes 0,5 ‰-ampuller i tilfælde, hvor politiet får konkret mistanke om, at en af de motorførere man har standset som led i en almindelig rutineundersøgelse, er spirituspåvirket. Man er imidlertid kommet til det resultat, at rutineprøven ikke bør kompliceres med undtagelsesregler, men netop bør udføres rutinemæssigt med anvendelse af ensartet apparatur over for alle, der standses, for at der ikke senere skal kunne opstå diskussion om, hvilken ampul der er anvendt.

Det har også for rådet været et spørgsmål, hvorvidt den undersøgende læge og senere

retten bør være bekendt med, at der er foretaget alcotestprøve og dens resultat. Der er ikke i dag givet regler for dette spørgsmål, men politiet har oplyst, at man, såfremt den undersøgende læge forespørger, på hvilket grundlag den mistænkte person bringes til lægeundersøgelse, oplyser dette.

Man må imidlertid være opmærksom på, at spørgsmålet i dag er af mindre interesse, idet den undersøgende læge vil være klar over, at den, der bringes til undersøgelse, har givet anledning til mistanke om spirituspåvirkethed. Anderledes vil forholdet derimod være, hvis anledningen til den videre kliniske lægeundersøgelse enten kan være en konkret mistanke om påvirkethed eller det forhold, at den pågældende ved en rutineundersøgelse ikke har ønsket at medvirke ved en sådan prøve. Efter straffelovrådets opfattelse må det være rigtigt, at den undersøgende læge ikke har en forhåndsviden, der ebevidst kan påvirke hans vurdering af de foretagne iagttagelser.

Rådet foreslår derfor, at det i den instruks til politiet om anvendelse af alcotestprøver, som vil blive nødvendig, fastlægges, at den undersøgende læge ikke får information om grundlaget for undersøgelsen.

Med hensyn til spørgsmålet om domstolenes adgang til at gøre sig bekendt med grundlaget for, at sagen er opstået, mener straffelovrådet ikke, at der gør sig særlige betæneligheder gældende ved, at disse oplysninger fortsat findes blandt sagsakterne. Det ville harmonere mindre godt med dansk tradition i strafferetsplejen, hvis man udtog oplysninger om spørgsmål, der kan medvirke til at give retten et fuldstændigt billede af sagen.

Straffelovrådet skal herefter foreslå, at der i færdselsloven gives en regel for, i hvilke tilfælde politiet skal kunne forlange afgivelse af udåndingsprøve. Reglen skal efter det anførte omfatte følgende:

- 1) tilfælde, hvor der er konkret mistanke om, at en motorfører eller knallertfører er påvirket af spiritus,
- 2) tilfælde, hvor en fører med eller uden skyld er blevet indblandet i et færdselsuheld med personskade, og
- 3) tilfælde, hvor der finder en almindelig kontrol sted.

Som det fremgår af det ovenfor anførte, vil rådet finde det rigtigst, at der i tilfældene